

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

5.daļa: Mūžu tīrumā

19.nodaļa: Darbība Smalkajā Pasaulē. Smalkās Pasaules dzīve.

596.

Kam gan rūpēs veiksmē Smalkajā Pasaulē, ja par to aizliegts pat runāt un domāt? Mācība, kas neatzīst Smalko Pasauli, nav ceļa radītāja, jo zemes dzīves ilgums neatbilst pat vienai simtdaļai no dzīves Smalkajā Pasaulē. Tātad ir lietderīgi pazīt ilgstošākās eksistences apstākļus.

597.

Kā attīstīt darba spējas Smalkajā Pasaulē? Vispirms jāsāk ar to, ka pastāvīgi jājūtas dzīvojam divās pasaulēs. Un tas nebūt nav grūti, jo katru nakti mēs pārejām Smalkajā pasaulē, kur mēs ļoti lietderīgi varam likt lietā savas smalkās enerģijas, ja vien smalkais ķermenis ir pietiekami attīstīts. Ejot gulēt nevis ar domu par atpūtu, bet tiecoties uz Gaismas Hierarhiju, ar domu par derīgu darbu, līdz ar to mēs jau virzām savas enerģijas aktīvā palīdzībā turp, kur šī palīdzība visvairāk vajadzīga. Apzinīga sevis aizsūtīšana Smalkajā Pasaulē, var pamazām tiktāl pastiprināties, ka mēs sāksim skaidri atcerēties savus dažnedažādos nakts darbus un apmeklējumus, kas veikti ar nolūku palīdzēt bieži vien gluži nepazīstamiem ļaudīm. Nākošā fāze būs jau šādas aizsūtīšanas apzināšanās nomoda stāvoklī un parasto nodarbību laikā. Sākumā šāda aizsūtīšana uzliesmos apziņā kā mirklīgas atbūtnes nojauta, bet vēlāk būs iespaids, ka esi kādu apmeklējis un pat sadzirdējis pāris vārdus; dažreiz būs izjūtama noteikta un mums pazīstama apvidus raksturīgā smarža, vai pazibēs personu un vietu priekšstati, un mēs zināsim, ka mūsu atdalījusies enerģija strādā tanī virzienā. Šādas parādības ir iespējamās katru dienu, bet, protams, šim nolūkam vajadzīga zināma vientulība. Tās ir spilgtākās un visbiežāk notiek vakaru laikā vai īsi pirms iemigšanas un sevišķi intensīvas tās ir gaismai austot. Augstas garīgās pakāpes gadījumā gara dalāmība ir tik liela, ka atdalījušās psihiskās enerģijas daļiņas darbojas nepārtraukti pilnīgā saskaņotībā ar tādām pašām radniecīgu dvēseļu sūtītām enerģijas daļiņām. Proti, izkoptā enerģija piedalīsies visneatliekamākajos visas cilvēces labā veicamajos uzdevumos. Un tāpēc biežāk vajag domāt un izjust vēlēšanos piedalīties šādā gaišā darbā. Visas senatnes Mācības apliecina, ka joga, vai pat skaidra cilvēka izstarojumi padara veselīgu visa novada atmosfēru un pat aptur epidēmijas, graužošās zemes trīces un citus postus. Pats šāds gaismnesis, pēc savu izstarojumu ārkārtīgi lielā patēriņa, izjūt vienīgi nogurumu.

598.

Cilvēki negrib atzīt, ka Smalkā Pasaule ir līdzīga blīvajai pasaulei, tikai citā izmērījumā. Tie, kuri jau zemes dzīvē sasnieguši disciplīnu un saprot harmonijas jēdzienu, var šos sasniegumus pielietot Smalkajā pasaulē tūlī pēc pāriešanas. Šādu izpratni dēvē par teicamiem spārnēm, jo tā veicina strauju augšupeju.

Bet ne bieži cilvēki zemes dzīvē nodrošinās ar šādiem spārnēm, parasti viņi pāriet ar neapvaldītu gribu un ar nepiepildāmām vēlmēm. Cilvēki zemes dzīvē nav gatavojušies domāt par tālāko ceļu. Viņi pārtiek no svešām formulām, kuras laika gaitā, pārakmeņojas. Bet ne ģimenēs, ne skolās nerunā par nākamo dzīvi. Tieši otrādi,

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

5.daļa: Mūžu tīrumā

19.nodaļa: Darbība Smalkajā Pasaulē. Smalkās Pasaules dzīve.

šāda saruna liktos nepieļaujama. Ģimenē neuzskata par iespējamu runāt par pāreju smalkajā pasaulē, bet skolā tāds priekšmets būtu par iemeslu skolotāja atlaišanai. Tā tumsības un svētulības dēļ cilvēki dod priekšroku palikšanai tumsā.

599.

Cilvēku vairums neprot cienīgi izturēties pret Smalkajā Pasaulē aizgājušajiem. Cilvēki bieži sēro pēc aizgājušajiem un ar to kavē viņu augšupeju. Viņi dažreiz par tiem runā ļauni – un tas nav labi. Tāpat nereti, cilvēki aizgājušos pilnīgi aizmirst – arī tas nav labi. Jāsaprot, kāda attieksme būs visharmoniskākā.

Iedvesmosimies, ka atradīsimies aiz blakus sienas, tuvs cilvēks aizņemts svarīgā darbā. Mūsu pirmā vēlēšanās būs visādi nosargāt viņa mieru. Mēs darīsim visu, lai kāds viņu netraucētu. Mēs parūpēsimies par labākajiem līdzekļiem, kādi nepieciešami, lai darbs ātrāk sekmētos. Mēs domāsim par veicamo darbu un sūtīsim savas labākās domas. Mēs zinām, ka tuvais atrodas šeit, tepat kaimiņos. Mums gribas viņu redzēt, bet vai var traucēt viņa koncentrāciju?

Mēs bruņosimies ar pacietību, zinādami, ka redzēsimies, kad pienāks nolemtā stunda.

Daudz ko gribētos pastāstīt, bet sakoposim visu uzmanību. Mēs rīkosimies tā, jo mīlam tuvāko. Jebkurus ļaunos vārdus mēs pārtrauksim, lai disharmonijas viņi netraucētu sekmīgo darbu. Mēs izturēsimies tā, kā pienākas izturēties pret mīlu cilvēku. Mēs nesērosim par iluzoru zaudējumu, jo zinām, ka tuvākais dzīvo un atrodas tepat tuvumā. Tāpat mēs uzskatīsim, lai tuvākais mums parādās ķermeniski. Ja apstākļi būs harmoniski, viņš nekavēsies.

Rūpes par harmoniju būs vajadzīgas abām pasaulēm. Ja blakus ris svarīgs darbs, mēs nedrīkstam trokšņot un strīdēties. Pat zemes ikdienā cilvēki cenšas izdarīt kaut ko priecīgu par godu promisesajam. Viņi cenšas pasargāt lietas, kuras piederēja tuvākajam. Ja attiecībā pret aizgājušo mēs izturēsimies tāpat kā pret promiseso, mēs rīkosimies pareizi.

Un pret Mums izturieties tāpat. Iekšējai dzīvei šāda izturēšanās būs apziņas paplašināšana. Skumji, ka pēc miljoniem gadu nākas mācīt saprātīgu attieksmi pret Smalkās Pasaules dzīvi. Bet būsim taisnīgi un apzināsimies, ka cilvēki ne tik vien ka nesaprot Smalko Pasauli, bet līdz ar tehnikas panākumiem pat attālinās no vajadzīgās izpratnes. Lasīt un rakstīt prasana vēl nenozīmē kultūru. Neprāts rada lielus satricinājumus. Mēs negaidām sevišķu izsmalcinātību, bet lai tikai cilvēki izprastu savas dvēseles labākās īpašības.

D. mācīja: “Sūtīsim aizgājējam mīlestības smaidu. Sūtīsim visiem ceļiniekiem uzmundrinājumu. Lai krustcelēs viņi atpūšas. Ceļinieki, pastāsti mums par brīnišķām valstīm.”

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

5.daļa: Mūžu tīrumā

19.nodaļa: Darbība Smalkajā Pasaulē. Smalkās Pasaules dzīve.

600.

Katra apvalka nepatvaļīga nomaina jāsagaida ar prieku, kaut vai zinātkāres jūtu dēļ. Cilvēks jaunā ceļojumā var doties cerību pilns. Derīgi, lai cilvēki mīlētu ceļojumus un prastu sevī attīstīt kustības sajūtu.

Ticiet, ka tieši šī sajūta noderēs Smalkajā Pasaulē, arī tur taču var iestigt gara nekustībā. Bet kā tādā gadījumā traukties uz augšējiem slāņiem? Starp citu, šī tiekšanās nedrīkst pamest smalkās pasaules iemītniekus – pilnveidošanās dēļ. Viņi var uzņemties arī smago tuvošanās darbu zemes slāņiem, labdarības nolūkos. Zemes cilvēki vāji iztēlojas, cik ļoti smagi ir tuvoties viņu sfērai. Viņi brīnās, ka reti notiek tādas satikšanās, bet paši nepamana, cik pamācošu zīmju viņiem tiek dots. Viņi domā, ka skaņa un krāsa var radīt noteiktu sajūtu – tas pareizi, bet ir ļoti daudz smalkāko skaņu un krāsu, kuras darbojas vēl spēcīgāk, bet zemes uztvere tās nefiksē. Tā cilvēcei apzinīgi jāpieradinās uztvert smalkākās sajūtas. Šāda gribas audzināšana izrādīsies noderīga Smalkajā Pasaulē.

Nevajag atteikties no domas, ka katram Smalkās Pasaules iemītniekam jāpalīdz arī zemes brāļiem. Šāda labdarība būs labākā rosības ķīla. Mācīsimies visos stāvokļos domāt par palīdzību brāļiem. Nevajag domāt, ka mēs uz visiem laikiem no dažiem slāņiem atraujamies. Tur, kur nelaime, mums ir jāpalīdz, bet neviens nedrīkst iedomāties, ka tas būtu zem viņa cieņas.

Mēs kalpojam cilvēcei, Mēs mīlam cilvēci. Daudzi darbinieki nepamet zemes sfēru, lai pūlētos tur, kur ir posts.

Domātājs sacīja: “Neredzami Draugi, kā izteikt jums mūsu pateicību.”

601.

Ja iespējams atšķirt domu slāņus, tad tāpat iespējams sajūst arī dažādus darbības veidus. Sākumā visa darbība šķiet norisināties zemes sfērā. Vēlāk tā dēvētajos sapņos, nošķiras it kā atsevišķas darbības, jūtziņas darbības, kuras notiek ne vairs tikai zemes sfērā. Tā rodas pirmā atskārsme par citu pasaulu piedalīšanos mūsu esamībā. Vēlāk, jau pilnīgā nomoda stāvoklī, sāk novērot momentālu prombūtni, kas nesaistās ne ar kādu saslimšanu. Tādēji vēl dziļāk iezīmējas pasaulu sakarība un mūsu piedalīšanās tajās. Apziņai nav viegli aptvert priekšstatu par neredzamām pasaulēm, mūsu blīvās čaulas dēļ, mums ļoti grūti nākas apzināties visas iespējamības ārpus mūsu redzes. Jāpierod domāt par veselām pasaulēm, kuras reāli eksistē. Smalkā Pasaule nav tikai mūsu stāvoklis, tā patiešām ir vesela pasaule ar visām iespējām un šķēršļiem. Smalkās Pasaules dzīve nav tālu no Zemes dzīves, tikai citā plāksnē. Viss nopelnītais nezūd, gluži otrādi, - tas pavairojas. Bet ja šeit ir grūti saglabāt apziņas skaidrību, tad tur vēl grūtāk, jo tur sastopamas daudzas evolūcijai raksturīgas, bet mums jaunas parādības. Tāpēc it sevišķi jāsavienā nolikums par apziņas skaidrību. Protams, tas izteicas arī īstā sintēzē. Bet ja apziņa tik vajadzīga Smalkajā Pasaulē, tad cik daudz kārt nepieciešamāka tā ir Ugunīgajā Pasaulē!

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

5.daļa: Mūžu tīrumā

19.nodaļa: Darbība Smalkajā Pasaulē. Smalkās Pasaules dzīve.

602.

Nav viegli iedomāties, ka Smalkās Pasaules augstajās sfērās iemītnieki sastopas jaunu novirzienu apstākļos; zemes oksīds it kā nokrīt un rodas īsta izpratne. Var saskatīt ciktāl atkrīt nost ar jauno stāvokli nesaderīgie zemes uzslāņojumi. Brīvi sāk darboties uzslāņojumu ietekmes neapgrūtinātā psihiskā enerģija; tās būtība tiecas uz Patiesību. Drosme apstiprina labākos līmeņus. Tāpat arī zemes dzīvē psihiskā enerģija var tikt atbrīvota līdz ievērojamai pakāpei. Tā var nonākt pie Smalkās Pasaules atskārsmes.

Psihisko enerģiju nav iespējams iznīcināt, bet var gan to novest tik necienīgā stāvoklī, ka tā var zemes dzīvi beigt ar eksploziju. Pilnīga analogija ar veselām pasaulēm. Tāpēc, kad saku – sargājiet sirdi un psihisko enerģiju, dodu visnepieciešamāko padomu.

603.

Nomirušais, kas ir sev iegalvojis, ka dzīve pēc nāves neeksistē, patiešām psihiskās enerģijas iedarbības tipisks piemērs. Viņš bija sev pavēlējis neeksistēt, un saņēma savas pavēles sekas. Tādu gadījumu ir daudz, bet neviens nepievērš uzmanību šiem spēcīgajiem piemēriem, kad doti, lai it visi tos saskatītu.

604.

Jāzina, cik komplicēti skan domu, tik bieži mazvērtīgu, nelabu domu, piesātinātais izplatījums. Bet ja jūs aizrādīsiet uz domu ķīmisko reakciju, jūs noturēs par prātā jukušiem! Brīdinājumi, biedinājumi, padoms nepalīdzēs, līdz kamēr Smalkās Pasaules ceļinieks neatdursies pats pret savu domu aizžogojumu. Kā stāvēja rakstīts uz senās stelles: “Ceļiniek, neliec pats sev šķēršļus ceļā!”

605.

Zemes domas tikušas iztēlotas kā riebīgi rāpuļi. Nekas nevar būt atbilstošāks šīm apziņas padibenēm. Vai gan iespējams mierīgi sēdēt aizvēstures krēslā zinot, ka zem tā indīgas čūskas un skorpīji! Vajag sākt atbrīvoties no rāpuļiem un, vispirmā kārtā, pa Hierarhijas līniju. Valdoņa nopelšana un zākāšana nav izlabojama. Ikvienam, kas nopaļā Hierarhiju, jāiegaumē, ka viņa vieglprātība un noziegums sagandē viņa karmu uz daudziem mūžiem. Patiešām, ja uz vienvienīgo Gaismu ir viens vienīgs ceļš – caur Valdoni, tad vienīgi galēja gara tumsība pieļaus šī vienvienīgā ceļa izpostīšanu. Tiekšanos uz Augstāko jāuzskata par dzīvības būtību un jāuzņemas svētbijīga attieksme pret šo pestījošo tiekšanos. Noniecinot Hierarhu, var notiesāt sevi un nodarīt bīstamu postu daudziem tuviniekiem. Laiks to iegaumēt!

606.

Kā gan iespējams gaidīt veiksmīgus rezultātus, ja graudi, kas tiek ieguldīti uzbūvē, satur sabrukuma potenciālu? Tieši graudu ieguldīšanas process ir tas pamats, uz kura bāzējas galvenais. Akmeņus, no kuriem ceļ fundamentu, jāpielieto, ņemot vērā visas celtnes visprecīzāko perspektīvu; robī tajos spēj sagraut visu ēku. Grauda ieguldīšanas

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

5.daļa: Mūžu tīrumā

19.nodaļa: Darbība Smalkajā Pasaulē. Smalkās Pasaules dzīve.

process jāieskata par visa turpmākā potenciālu. Tāpēc arājam jā rūpējas par graudiem. Bet posts arājam, kuram jākaunas no sava tīruma! Graudi, kas iesēti pārāk dziļi, nokavēs ražu. Graudi, kas iesēti dziļi, atstāj zemi nomācošo eršķu ziņā. Graudu iesēšanas process ir vissvarīgākais. Potenciāla jaunrade funkcionē ar neredzamām sekām tādām, kas ir muļķis un akls, bet tīruma būtība uzrāda seku briesmīgo izskatu tam, kas neuzklausa Taisnīgās Tiesas Balsi. Posts arājam, kurš nav aprēķinājis iespējamus graudus. Tikai cildeniem atbilst cildenajam. Tikai gaišais audzē gaišo.

607.

Nav jābrīnās, cik lēni cilvēki pierod pie godprātīgas domāšanas, jo daudzās dzīves nomaiņas laupījušas viņiem cilvēces labāko varoņu tēlus. Cilvēki allaž redzējuši, ka tieši varoņus viņu acu priekšā mocīja un nonāvēja. Ar tādu domāšanu pie jaunā cilvēka nenonākt.

608.

Brīvā griba izpaužas pat Smalkajā Pasaulē. Tikai augstākās sfērās šāda griba saskaņota ar augstāko psihisko enerģiju, - tā rodas īsta sadarbība. Bet vidējās un zemākajās sfērās bieži sajūtamas divcīņas, būtnes nevēlas atzīt esības likteņa lietderību. Sevišķi bēdīgi novērot, kā iemītnieki cenšas izvairīties no iemiesojumiem. Viņi lieliski zina, ka pie viņu karmiskās kravas viņi jau vairs nespēs pavirzīties smalkajā pasaulē, bet viņi pat dod priekšroku zināmam dumpim, lai tikai nevajadzētu sākt jaunu ceļu.

Viņu stāvokli Mēs saucam par mulsumu, bet to varētu apzīmēt arī par mokām. Viņus neviens nemoca, bet pat zemākajos slāņos jau jūtama progresa neiespējamība. Šāda brīvās gribas pretdarbība norāda, ka zemes dzīvē apziņa nav paplašinājusies un nav bijusi tiekšanās uz Kosma izzināšanu. Protams bez tam vēl nebija arī mīlestības uz Hierarhiju. Šo apstākli ļoti jāsaprot. Cilvēki daudz runā par mīlestību un uzticību, bet darbos tas nepierādās.

609.

Cilvēki ar pūlēm iedrošinās izteikt vienkāršo likumu: "Lai svētīti šķēršļi, - caur tiem mēs augam." Pārbaudījumus diezgan viegli akceptē līdz tam, kamēr tie vēl nav iestājušies. Neviens negrib paātrināt augšupeju ar šķēršļu palīdzību.

Bet vēl nepatīkamāk cilvēcei dzirdēt par ciešanu derīgumu. Cēlonis nevis tai apstākļi, ka daži bītos sāpju vai neērtību, bet ka tiem nav jēgas par dzīvi ārpus zemes eksistences. Rītdienas svētku dēļ tie ir ar mieru pārciest naktsmāju neērtības, bet mērt zemes dzīvi ar Bezrobežības mēru tie nevēlas.

Šausmas Bezrobežības priekšā domājotam radījumam ir visnepieļaujāmākais negods.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

5.daļa: Mūžu tīrumā

19.nodaļa: Darbība Smalkajā Pasaulē. Smalkās Pasaules dzīve.

610.

Vieni domā, ka cilvēks pastāvīgi mirst, citi zina, ka cilvēks nemītīgi dzimst. Vieni vadās no šausmām, citi – no prieka. Vieni suģestē sevi uz nāvi, citi iepazīst dzīvību. Tā cilvēks lielā mērā iepriekš nosaka savu nākotni. Varam būt pārliecināti, ka tas, kurš piešķīris sev nāvi, nezina par Augstāko Pasauli. Varbūt, ka viņš pilda ārējos rituālus, bet viņa sirds ir tālu no patiesības.

Dzīvības apliecinājums ir Gaismas apliecinājums. Cilvēka gars ir nemirstīgs. Bet šī vienkāršā patiesība nav tuva cilvēkiem, jo viņi vairāk rūpējas par miesu, nekā par garu.

611.

Brīvā griba virza apstiprinājumu uz to apstākļu apvienošanu, kuri izveido darbības ķēdi. Ļoti svarīgi radīt saspringtas darbības un apzinīga virziena strāvu, jo šajā iekšējo impulsu apvienībā ar ārējām enerģijām atrodas to darbību fokuss, kuras izveidojas par Karmu. Gribai apzinīgi, saspringti tiecoties iespējams pievilkt kosmiskās enerģijas, kuras ir nepieciešamas labuma celtniecībai. Tāpēc ar Augstāko Gribu apvienotā apziņa rada to vareno spēku, kas spēj stāties pretī visiem tumsas spriegumiem. Labā un ļaunā izprašana ir jau pareizā ceļa sākuma garantija. Gara pārveidošanos apliecina transmutācijas tieksme un gribas apvienošanās ar Gaismu. Ceļā uz Ugunīgo Pasauli tieksimies apvienot mūsu gribu ar Augstāko Gaismu.

612.

No jebkura ļaunuma ceļa iespējams pavērsties uz labu. Bet šādas iespējamības vislabāk saredzamas progresijas uzdevumos. Patiešām, katra uzskavēšanās ļaunumā ar progresijas ātrumu atsviež nost no labā. Piemēram, kur vakar vēl varēja nolēkt no ļaunuma ratiem, tur šodien jau vairs nav iespējams atgriezties – tajā pašā vietā. Tas jāatgādina visiem, kas domā, ka kurā katrā laikā vienlīdz vienādi iespējams nomest ļaunuma nastu. Ļaunuma viela ir ļoti lipīga un ātri apaug ar mazām taisnībām, par kurām jau runājām.

613.

Pasaules pārkārtošanā nākotnē augstākās sfēras nebūs pieejamas tiem, kas neizprot līdzsvaru. Ilgos iemiesojumos vajadzēs iemācīties, kā redzēt kosmisko līdzsvaru. Sabruka taču valstis, sabruka tautas un zemes tika iznīcinātas, tāpēc, ka visdziļākais līdzsvara jautājums bija iznīcināts.

614.

Zemei vistuvākais Smalkās Pasaules slānis ir sevišķi nikns. Turp tiek aiznestas līdzī neizdzīvotās kaislības un dzīvi vēl visi zemes maldi, un to nesēji vēl nav pārliecinājušies par savu kaislībuniecīgumu.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

5.daļa: Mūžu tīrumā

19.nodaļa: Darbība Smalkajā Pasaulē. Smalkās Pasaules dzīve.

Tur sapulcēti daudzi zemes pavēlnieki un katrs pilns pārliecības, ka vienīgi varmācība ir zemes kronis. Tur vēl nav sapratuši, ka viņu negantās vēlēšanās vienīgi satrauc zemes atmosfēru. Tieši otrādi, šie harmonijas nepazinēji gatavi satricināt ne tikai zemi vien, bet arī debesis. Viņi nepazīst miera un spēkus smeļ trakumā. Nav jābrīnās, ka notiek šādas kaujas. Daudzi no šiem neprātīgajiem iet bojā, bet citus tur viņu karma. Jo vismagākā karma prasa, lai tie eksistētu, jo citādi netiks izpildīts karmas likums.

Karmu dara smagāku arī tieksmes izjaukt harmoniju.

615.

Pat starp tagadnes formām var sastapt zvēriem līdzīgus cilvēkus: tādus briesmīgus gadījumus attiecina uz mātes izbailēm vai satricinājumiem. Bet starp daudzajiem cēloņiem bieži vien neņem vērā pašu galveno. Var iedomāties, kā Smalkajā Pasaulē dažas personas ir pārdzīvojušas iekārtību lēkmes. Tādas aptumšošanās gadījumā viņas noslīd dzīvnieku stāvoklī. Līdz ar to Agni tiktāl apdzies, ka dzīvnieciskie principi paņēmu kritušos savā varā. Protams, ar laiku viņi var atkal pacelties, bet dzīvnieciskā pieskare tik spēcīga, ka iemiesošanās gadījumā iespējams realizēties dzīvnieciskajā formā. Dažreiz šādas zvēram līdzīgas būtnes piedzimšanu veicina iedzimtība, jo zemākie gari izvēlas sev atbilstošus veidolus. Bet dažreiz ne iedzimtība, ne atavisms, bet nožēlojamā iegremdēšanās dzīvnieku pasaulē uzspiež ārprāta zīmogu. Atkal pamācoši, kā Agni pamazināšanās noved dzīvnieka stāvoklī.

Daudzi gari, kaut arī nenaslīd dzīvnieciskajā stāvoklī, bet apkaunojoši mīņājas uz vietas, un pat bīstas no Agni. Zemes ceļojumos šie biklie baidījās no visa esošā, un Uguns viņiem šķita tas visbriesmīgākais jēdziens. Viņi aizmirsu par Gaismu, kas būtu varējusi viņus tuvināt Daiļajai Pasaulei, bet bailes – nelāgs padomdevējs.

616.

Cilvēciskās kādības pievelk iemiesojumiem tādus garus, kuriem nav ne mazākās garīgās tieksmes.

617.

Tagad par šķīstītavu (priekšelli, purgatoriju) jeb Smalkās Pasaules vidējām sfērām. Zemākie slāņi jau līdzīgi elles aprakstiem. Tieši no paša cilvēka atkarājas, kā seviis un citu labā lietderīgāk izlietot savas uzturēšanās laiku vidējās sfērās. Jo kļūstam šķīstāki, jo pieejamākas kļūst arī augstākās sfēras un pirms gremdēšanās Davašanas stāvoklī mēs nometam novalkāto astrālo apvalku, un jo tas tīrāks, jo ātrāk sairst. Augstu garu astrālais apvalks pēc tā izlietošanas ar skolotāja palīdzību tiek nodots izplatījuma ugunij. Bet ne visi gari gremdējas Davašanā, ir spēcīgi gari, kam šāda apstāšanās nav vajadzīga, un viņi steidzas turpināt savu zemes ceļu. Ja cilvēks Smalkajā Pasaulē censtos atkārtot savas kļūdas, visa evolūcija ievērojami paātrinātos. Bet grūtības rodas tāpēc, ka vidējās apziņas cilvēki, kuri nav ne labi ne ļauni, bez tieksmes un spilgti izteiktām spējām, nonākuši viņiem atbilstīgā Smalkās Pasaules vienaldzības un vienmulības sfērā, parasti velk tajā to pašu apnicīgo eksistenci. Viņu sīkā apziņa un

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

5.daļa: Mūžu tīrumā

19.nodaļa: Darbība Smalkajā Pasaulē. Smalkās Pasaules dzīve.

neattīstītā domāšana neatļauj viņiem garīgi atmosties un pacelties augstākajās sfērās, kur valda radošā doma. Remdenums, vienaldzība un slinkums ir mūsu visbriesmīgākie bendes. Tie ir psihiskās enerģijas aprijēji, enerģijas, kura vienīgā padara mūs par apzinīgiem un par Amritas – Nemirstības Kausa ieguvējiem.

Netikumus izdzīvot Smalkajā Pasaulē nav iespējams, tie jāizskauž jau uz Zemes. Jo vienīgi uz Zemes mēs varam saņemt enerģijas jaunus impulsus un pārveidot jeb transmutēt tos viņu augstākajās izpausmēs. Bet Smalkajā Pasaulē ar Vadītāju palīdzību, iespējams atskārst neizdzīvoto kaislību postīgumu un šo atziņu tā iezīmēt smalkajos centros, ka jaunajā zemes iemiesojumā būs jau vieglāk pārvarēt tieksmi uz vienu vai otru no šiem netikumiem. Ja mēs varētu, atrazdamies Smalkajā Pasaulē, izdzīvot netikumus, kāpēc tad būtu vajadzīgi zemes iemiesojumi?

Un tā, lai transmutētu un sublimētu mūsu kaislību enerģijas, nepieciešama zemes, fiziskā laboratorija, kurā apvienojas un pārveidojas visu pasaulu elementi.

Visbrīnišķīgākā dzīve Smalkajā pasaulē ir domas un jaunrades cēlo darbinieku dvēselēm, kas atdevušas savu darbu cilvēces labā. Viņi tur atradīs bezgalīgas iespējas, lai varētu visas savas darbības un tiešanos likt lietā. Var apskaust Markonī un Flammariona dzīvi smalkajās sfērās.

Niknās, ļaunās dvēseles, un dvēseles, kas dzīvojušas vienīgi juteklisku dzīvi, ļoti cieš nespēdamas remdēt savas dusmas un kaislības. Burtiski viņas deg savu kaislību liesmās. Tieši no viņām, pa lielākai daļai, nāk apsēdēji un nakts čukstētāji. Viņas nespēj pacelties augstākajās sfērās, jo pati tuvošanās tām šādiem iemītniekiem jau sagādā ciešanas, un viņu audi, pieskaroties skaidrākiem fluīdiem, sāk sairt. Un šādi smalkā ķermeņa apdegumi sāpīgāki par blīvā ķermeņa ciešanām. Smalkās Pasaules zemāko slāņu drausmas nav aprakstāmas, bet labāk nekavēties pie tām, lai tās vēl nepavairotu un neuzliktu sev slogu ar šādiem domu veidoliem.

618.

Zemes dzīves uzdevumi tiek nosacīti Smalkajā Pasaulē. Šādu patiesību cilvēki pielaiž vismazāk, bet Smalkās Pasaules iemītnieki lieliski zina, ka katra viņu zemes dzīve notiek ar viņu pašu ziņu, vai pareizāk – ar viņu piekrišanu. Katram, kurš sāk jaunu zemes dzīvi ir apgaismības mirklis, kad viņš saprot, kādu tieši nastu nākas uzņemties tādu vai citādu pārbaudījumu dēļ. Bet paši cilvēki nevēlas zināt, kā veidojas viņu liktenis.

Smalkās Pasaules iemītnieki labi zina par tālo pasaulu apdzīvotību, bet zemes ietērpā atsakās paši no savām zināšanām. Stāsta, ka kāda darbinieka māte redzējusi sapni, ka viņas dēls būs ievērojams darbinieks tautas labā. Bet pats darbinieks ar gadiem tiecās uz vērošanu un izbrīnījās – vai tiešām mātes sapņa rezultātā viņam vajadzēs iegremdēties cilvēciskajos strīdos? Darbinieks, neskatoties uz lielisko prātu, nespēja iztēloties, ka ne jau mātes sapnis, bet dziļi pagātnes cēloņi virzījuši viņu uz noteiktu darbību. Tāpat viņš nezināja, ka arī sapnis ir to pašu dziļo cēloņu vēstnesis. Darbinieks nevarēja atcerēties, ka vērošana, kas viņu tā aizrāva, bija viņam pazīstama

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

5.daļa: Mūžu tīrumā

19.nodaļa: Darbība Smalkajā Pasaulē. Smalkās Pasaules dzīve.

jau no iepriekšējās dzīves. Iepriekšējās dzīves viņš bija pavadījis vērošanā, ignorējot cilvēku glābšanas varoņdarbu. Smalkajā Pasaulē viņš apzinājās, ka nav pratis harmonizēt viņam piemītošās dotības un šoreiz nolēma savu dzīvi veltīt kalpojumam cilvēcei. Tā no dzīva piemēra redzams, ka pat samērā gudrs cilvēks nespēja saprast sava stāvokļa cēloni. Viņš vainoja sapni, kas bija tikai pagātnes atspulgs.

Bieži mēdz būt, ka cilvēki, kuri pilda uzņemto uzdevumu, sāk dusmoties par savu lēmumu.

Domātājs bieži piezīmēja: “Pameklēsim pagātnē, varbūt atradīsim nozaudētās atslēgas.”

619.

Pārzemes sfēru stāvoklis tuvina paātrinātus notikumus. Pārzemes slāņi it kā pārvietojas, jo tiekšanās uz zemi atmodina daudzus snaudošus garus. Pirms lieliem notikumiem pārzemes slāņi allaž pamostas; sākas it kā to garu pārbaude, kuri var izvēlēties savu ceļu. Zemāko impulsu vadītās apziņas spēj tiekties vienīgi uz zemākajiem slāņiem. Bet tāpat kā uz zemes, arī tur sardzē stāv Gaismas Kalpotāji un pēdējais Aicinājums var aicināt garus izvēlēties. Šie saucieni atskan visās sfērās.

620.

Atkarībā no cēloņu pasaules, kuru rada tiekšanās, iespējams nosacīt seku pasaules kādību.

621.

Vairākkārt ir iespējams atsaukt atmiņā kādu novērojumu, kur cilvēki ir neizpratnē, kāpēc kāds it kā nezina tuvāko nākotni. Top saprotami sarežģītie Karmas likumi un zināšanas smalkajā ķermenī.